

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. M.**, bývajúceho v Č., zastúpeného JUDr. J. V., advokátom so sídlom v Č., proti žalovanému **Mesto Č.**, so sídlom Mestského úradu v Č., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 10 C 38/2005, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Čadca z 31. októbra 2006 č. k. 10 C 38/2005-98 a rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 17. septembra 2007 sp. zn. 9 Co 25/2007 rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Čadca z 31. októbra 2006 č. k. 10 C 38/2005-98, okrem výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku, a rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 17. septembra 2007 sp. zn. 9 Co 25/2007, okrem výroku, že prvostupňový rozsudok zostáva v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku nedotknutý, **z r u š u j e** a vec vracia v rozsahu zrušenia Okresnému súde Čadca na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na Okresnom súde Čadca 1.3.2005 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatať náhradu škody v sume 29 484 000,-- Sk (978 689,50 EUR) s 9 % úrokmi z omeškania. V žalobe uviedol, že škoda vo forme ušlého zisku mu bola spôsobená neplatnosťou zmluvy o nájme pozemkov, uzavretej dňa 5.12.2001 medzi ním a J. J. ako nájomcami a žalovaným ako prenajímateľom (ďalej len „zmluva“ alebo „nájomná zmluva“). Podľa zmluvy sa mal stať nájomcom pozemkov vo vlastníctve žalovaného s tým, že k časti pozemkov vo výmere X. m² vznikne nájom dňom 1.1.2003 a k pozemkom ako celku (v celkovej výmere X. m²) nájom vznikne až dňom 1.1.2004, pričom bude trvať do 31.12.2030. Vznik nájmu k celej výmere pozemkov bol dohodnutý dňom 1.1.2004 z toho

dôvodu, že časť pozemkov vo výmere X. m² bola do 31.12.2003 na základe zmluvy o dočasnom užívaní pozemku zo 4.5.1994 vrátane dodatku č. 1 z 25.9.1998 v nájme J. T.. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 9. decembra 2003 sp. zn. 23 Co 303/03 bola určená neplatnosť výpovede z nájmu, danej J. T. žalovaným 17.4.2002, a rozsudkom Okresného súdu Čadca z 28.9.2004 sp. zn. 6 C 177/2003 bola určená neplatnosť nájomnej zmluvy. Jediným dôvodom vyslovenia neplatnosti nájomnej zmluvy bola skutočnosť, že žalovaný dal J. T. neplatnú výpoveď z nájmu. V dôsledku neplatnosti zmluvy, ktorá bola spôsobená žalovaným tým, že neplatne skončil nájomný vzťah s iným nájomcom, nemohol žalobca užívať predmet nájmu a realizovať jeho účel. Týmto účelom malo byť prevádzkovanie trhových stolov, drobných stavieb do výmery X. m², záchytného parkoviska mesta, WC a súvisiacich služieb. Vznikla mu tým škoda pozostávajúca z príjmu, ktorý by bol dosiahol za dobu od 1.1.2004 do 31.12.2030 za prenájom 28 trhových stánkov v sume 9 072 000,-- Sk, za prenájom 24 drobných stavieb v sume 19 440 000,-- Sk a za prevádzkovanie parkoviska v sume 2 592 000,-- Sk.

Okresný súd Čadca rozsudkom z 31. októbra 2006 č. k. 10 C 38/2005-98 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 29 160 000,-- Sk s 9 % úrokmi z omeškania od 26.5.2005 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku (v časti o zaplatenie 324 000,-- Sk) žalobu zamietol. Zároveň uložil žalovanému aj povinnosť zaplatiť v rovnakej lehote žalobcovi náhradu trov konania 363 295,-- Sk na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. V. a na účet súdu súdny poplatok 200 000,-- Sk. Takto rozhodol poukazujúc na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého vyvodil záver, že uplatnený nárok je vo vyhovujúcom výroku dôvodný, lebo boli splnené všetky predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Obč. zákonníka a to protiprávne konanie žalovaného spočívajúce v neplatnom vypovedaní nájmu J. T. a majúce za následok neplatnosť zmluvy, vznik škody vo forme straty predpokladaného zisku, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného majúcim za následok neplatnosť zmluvy a vznikom škody a zavinenie žalovaného.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 17. septembra 2007 sp. zn. 9 Co 25/2007 rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcom výroku vo veci samej zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 29 160 000,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň vyslovil, že v odvolaní nenapadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, zostáva rozsudok

prvostupňového súdu nedotknutý. V ostatných častiach rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 170 936,-- Sk na účet jeho zástupcu JUDr. J. V.. Faktické potvrdenie prvostupňového rozsudku vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 29 160 000,-- Sk (zmena rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej sa týkala len nepriznania úrokov z omeškania) odôvodnil správnosťou jeho skutkových a právnych záverov. V dôvodoch svojho rozsudku okrem iného uviedol, že žalobca bol poškodený konaním žalovaného, spočívajúcim v porušení prevenčnej povinnosti vyplývajúcej z § 415 Obč. zákonníka tým, že žalovaný už raz prenajaté pozemky prenajal žalobcovi.

Proti uvedeným rozsudkom okresného i krajského súdu, okrem výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, podal mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Dovolanie podal bez podnetu v zmysle § 243e ods. 4 v spojení s § 35 ods. 2 písm. i) O.s.p. z dôvodu, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania podali poslanci obecného zastupiteľstva obce Čadca, ktorých nie je možné považovať za účastníkov konania (účastníkom konania bola obec), ani za poškodené alebo dotknuté osoby. Navrhol, aby dovolací súd oba rozsudky v napadnutej časti zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci a tzv. inou vadou konania. Poukazoval najmä na to, že žalobcovi bol priznaný ušlý zisk do budúcnosti, hoci predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia škody, t.j. takej škody, ktorá už vznikla, a nie imaginárnej budúcej škody, že ušlý zisk ako súčasť škody nemá charakter renty, preto nemôže byť priznaný do budúcnosti a pojem budúca škoda Obč. zákonník nepozná. Vyčítal súdom tiež to, že neskúmali otázku spoločnej zodpovednosti za škodu a zavinenie žalobcu, ktorý vedel o tom, že časť predmetu nájmu je v nájme iného subjektu, a že pri vyčíslení ušlého zisku nevzali do úvahy náklady na prevádzkovanie prenajímaných nehnuteľností a nevykonali na tieto okolnosti dokazovanie.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu navrhol tento opravný prostriedok ako neopodstatnený zamietnuť.

Žalovaný vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedol, že po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku krajského súdu mal žalobca právo podať návrh na nútený výkon rozhodnutia, čím by sa mesto dostalo do situácie, ktorá by vážne ohrozila

jeho schopnosť plniť úlohy samosprávy. Preto dňa 10.7.2008 bola so žalobcom uzavretá dohoda o urovnaní, podľa ktorej mu bola vyplatená suma 6 000 000,-- Sk, náhrada trov konania 534 231,-- Sk a zvyšný záväzok bol riešený odpredajom nehnuteľností (pozemkov) vo vlastníctve mesta v hodnote 6 043 873,-- Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že boli splnené podmienky pre podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky a že je prípustné, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) preskúmal oba napadnuté rozsudky, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je v časti uplatneného dovolacieho dôvodu, a to nesprávneho právneho posúdenia veci, opodstatnené.

Nesprávnym právnym posúdením veci je pochybenie súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

Podľa § 42 Obč. zákonníka ak pre neplatnosť právneho úkonu vznikne škoda, zodpovedá sa za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

Podľa § 442 ods. 1 Obč. zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Neplatnosť právneho úkonu môže okrem zmarenia právnych účinkov, ktoré účastníci právneho úkonu sledovali, vyvolať aj ďalšie nepriaznivé právne následky ako je vznik bezdôvodného obohatenia a vznik zodpovednosti za škodu. Ak z neplatného právneho úkonu vznikne škoda, vznikne konajúcemu mimo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie aj zodpovednosť za škodu. Zodpovednosť za škodu pri neplatnosti právneho úkonu v zmysle citovaného ustanovenia § 42 Obč. zákonníka nie je osobitným prípadom tejto zodpovednosti, ale spravuje sa ustanoveniami o všeobecnej zodpovednosti za škodu (§ 420 Obč. zákonníka). Nejde o zodpovednosť zmluvnú (plynúcu z porušenia zmluvných povinností), ale

o predzmluvnú zodpovednosť (culpa in contrahendo). Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti je protiprávne spôsobenie neplatnosti právneho úkonu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi chovaním zodpovedného subjektu a vznikom neplatnosti ako aj príčinná súvislosť medzi neplatnosťou právneho úkonu a vznikom škody a existencia zavinenia. Škodou sa tu rozumie majetková ujma, ktorá vznikla ako dôsledok neplatnosti právneho úkonu. Sú to najmä náklady, ktoré zmluvná strana vynaložila na neplatný právny úkon, ako aj významná majetková ujma, ktorá vznikla tým, že zmluvná strana nemohla uzavrieť zmluvu s treťou osobou. O spôsobe a rozsahu škody platí i tu § 442 Obč. zákonníka. Zodpovedným subjektom je ten, komu možno pričítať zavinenie na spôsobení neplatnosti právneho úkonu. Zavinenie zodpovedného subjektu sa predpokladá, pričom stačí aj zavinenie vo forme nevedomej nedbanlivosti.

V prejednávanej veci bolo zo skutkového hľadiska zistené, že dňa 5.12.2001 uzavreli žalobca spolu s J. J. ako nájomcovia a žalovaný ako prenajímateľ nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol nájom pozemkov vo vlastníctve žalovaného zapísaných v katastri nehnuteľností pre kat. úz. Č. na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – zastavané plochy vo výmere X. m², č. X. – záhrada vo výmere X. m², č. X. – zastavané plochy vo výmere X. m² a č. X. – zastavané plochy vo výmere X. m². Pozemky boli prenajaté na účel prevádzkovania trhových stolov, drobných stavieb do výmery X. m², záchytného parkoviska mesta, WC a s tým súvisiacich služieb. V zmluve bolo uvedené, že sa uzatvára na dobu 28 rokov, že k časti v nej označených pozemkov vo výmere X. m² vzniká nájom 1.1.2003, pretože zvyšná časť vo výmere X. m² je do 31.12.2003 v nájme iného subjektu (firmy T.), a že v celej výmere X. m² sa pozemky prenajímajú od 1.1.2004 do 31.12.2030. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 9. decembra 2003 sp. zn. 23 Co 303/03 bola určená neplatnosť výpovede žalovaného zo dňa 17.4.2002 z nájomnej zmluvy o dočasnom užívaní pozemku, uzavretej 25.9.1998 medzi žalovaným a J. T. (firma T.), predmetom ktorej bola časť pozemkov parcela č. X., X. a X. o celkovej výmere X. m². Rozsudkom Okresného súdu Čadca z 28. septembra 2004 sp. zn. 6 C 177/2003 bola následne určená neplatnosť nájomnej zmluvy z 5.12.2001, pričom v dôvodoch tohto rozsudku bola neplatnosť odôvodnená tým, že v čase uzatvárania zmluvy boli pozemky parcela č. X. a č. X. v nájme J. T., a po uzavretí zmluvy nájomný pomer s menovaným nebol skončený platne.

Generálny prokurátor odôvodňoval nesprávnosť právneho posúdenia veci oboma súdmi predovšetkým nesprávnou interpretáciou pojmu ušlý zisk, majúcou za následok nesprávne

určenie výšky priznanej náhrady škody, do ktorej bola zahrnutá aj budúca škoda. Dovolací súd považuje všetky dovolacie námietky v tomto smere za opodstatnené. Pokiaľ súd prvého stupňa i odvolací súd považovali za ušlý zisk žalobcu stratu jeho predpokladaného príjmu (zisku), ktorý by bol dosiahol za obdobie od 1.1.2004 do 31.12.2030, sú ich právne závery v tejto otázke nesprávne.

Pod pojmom škoda v zmysle citovaného ustanovenia § 442 ods. 1 Obč. zákonníka sa chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac. Rozlišujú sa dva druhy škody a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel.

Z uvedených charakteristík pojmov škoda, skutočná škoda a ušlý zisk je zrejmé, že ide o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Skutočnú škodu ani ušlý zisk preto nemožno priznať do budúcnosti ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne. Na rozdiel od niektorých nárokov odškodňovaných v súvislosti so škodu na zdraví Obč. zákonník neumožňuje priznanie ušlého zisku ani ako renty do budúcnosti, teda ako opakujúce sa plnenie s možnosťou zmeny rozsudku v závislosti od zmeny pomerov. Okrem toho vzhľadom na to, že vznik škody (skutočnej aj ušlého zisku) je jedným zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu, je nevyhnutné, aby tento predpoklad

bol splnený najneskôr v dobe, kedy súd o nároku na náhradu škody rozhoduje (§ 154 ods. 1 O.s.p.). Ak teda v preskúmvanej veci konajúce súdy považovali za ušlý zisk aj budúcu ujmu na majetku žalobcu, bolo potrebné pre nesprávne právne posúdenie veci v tejto otázke ich rozsudky v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, bez toho, aby bolo nutné zaoberať sa aj správnosťou ich ďalších úvah o výpočte výšky škody.

Dovolací súd však považuje za potrebné uviesť, že nesprávne, resp. predčasné je aj právne posúdenie veci oboma súdmi v otázke jedného zo základných predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá mala byť spôsobená neplatnosťou nájomnej zmluvy. Je ním predpoklad takého zavineného protiprávneho konania žalovaného, ktoré by bolo príčinou neplatnosti nájomnej zmluvy, a teda ktorého následkom by bola neplatnosť tohto právneho úkonu. Od riešenia tejto otázky je závislý záver o samotnej existencii zodpovednosti za škodu spôsobenú neplatnosťou zmluvy, t.j. či takáto zodpovednosť je alebo nie je daná. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že od uvedeného predpokladu treba odlišovať ďalší predpoklad zodpovednosti a to neplatnosť nájomnej zmluvy, ktorú nespochybňuje, pretože v tejto otázke trvá viazanosť právoplatným rozhodnutím súdu o určení jej neplatnosti.

Pokiaľ podľa prvostupňového súdu zavinené protiprávne spôsobenie neplatnosti nájomnej zmluvy žalovaným malo spočívať v neplatnej výpovedi z nájmu, ktorú dal žalovaný skoršiemu nájomcovi J. T. 17.4.2002, potom zodpovednosť žalovaného za škodu v zmysle § 42 v spojení s § 420 Obč. zákonníka neprichádza do úvahy. Medzi takýmto konaním žalovaného a neplatnosťou zmluvy totiž nie je daná príčinná súvislosť (kauzálny nexus), t.j. vzťah príčiny a následku. Konanie žalovaného (neplatná výpoveď z nájmu), ku ktorému došlo 17.4.2002, nemohlo mať za následok neplatnosť nájomnej zmluvy uzavretej 5.12.2001. Ako udalosť budúca nemohlo byť príčinou neplatnosti, t.j. vadnosti zmluvy už v čase minulom, t.j. v čase, keď malo dôjsť k jej uzavretiu. Podľa zásad logického uvažovania, zohľadňujúceho plynutie času, príčina nutne predchádza následok a nikdy to nemôže byť naopak. Ak by neplatná výpoveď z nájmu daná po uzavretí nájomnej zmluvy skoršiemu nájomcovi mala za následok dodatočnú nemožnosť plnenia z tejto zmluvy (predmet nájmu by sa nestal právne voľným), mohla by táto skutočnosť, pri nedostatku inej právnej úpravy, znamenať zánik záväzku (prípadne čiastočný zánik záväzku), nie však spätnú neplatnosť zmluvy. V prípade nájmu je však prípadná nespôsobilosť (nielen faktická ale i právna) predmetu nájmu na dohodnuté užívanie výslovne riešená v § 664 Obč. zákonníka ako porušenie povinnosti

prenajímateľa z nájomného vzťahu. Nemá preto za následok dodatočnú nemožnosť plnenia a teda ani zánik záväzku, ale vznik zodpovednosti za porušenie zmluvných povinností.

Ak podľa odvolacieho súdu zavinené protiprávne spôsobenie neplatnosti zmluvy žalovaným malo spočívať v tom, že žalobcovi prenajal pozemky, ktoré v čase uzavretia nájomnej zmluvy už boli v nájme iného subjektu, t.j. neboli právne voľné (odvolací súd tým, že v jednej časti odôvodnenia svojho rozsudku konštatoval vecnú správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, no v inej časti odôvodnenia na rozdiel od prvostupňového súdu nepovažoval za príčinu neplatnosti zmluvy neplatnú výpoveď z nájmu, ale nedostatok právnej voľnosti predmetu nájmu, založil vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozsudku v tejto otázke), nezakladá (teda nemá za následok) podľa názoru dovolacieho súdu ani táto okolnosť bez ďalšieho neplatnosť zmluvy. Objektívne totiž možnosť plnenia v takomto prípade vylúčená nie je. Vznik právnych účinkov nájmu môže byť dohodnutý na neskorší čas ako je čas uzavretia nájomnej zmluvy, prenajímateľ môže zabezpečiť splnenie zmluvy ukončením dovtedajšieho nájomného vzťahu, nájomca sa môže domáhať voči prenajímateľovi splnenia, náhrady škody, prípadne môže od zmluvy odstúpiť. V preskúmvanej veci boli účinky vzniku nájmu k časti pozemkov dohodnuté tak, že nájom vznikne s viac ako ročným odstupom od uzavretia zmluvy. Nebolo preto možné vylúčiť, že žalovaný ako prenajímateľ k dohodnutému dňu vzniku nájmu zabezpečí právnu voľnosť predmetu nájmu, resp. jeho časti.

V súvislosti s dovolacou námietkou generálneho prokurátora o vedomosti žalobcu o existencii nájmu iného subjektu, dovolací súd poznamenáva, že tejto otázke nevenovali súdy dostatočnú pozornosť, hoci môže byť tiež rozhodujúca pre záver o zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú neplatnosťou zmluvy. Obč. zákonník v § 42 ani v ustanoveniach o zodpovednosti za škodu výslovne nerieši dôsledky vedomosti toho, komu bol právny úkon určený, resp. toho, kto pri dvojstrannom právnom úkone bol jeho účastníkom, o neplatnosti právneho úkonu (otázka spoluzavinenia, ktorú rieši, je inou otázkou). Podľa názoru dovolacieho súdu v prípade zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, ktorý je výsledkom slobodnej vôle zmluvných strán, vedomosť jednej zmluvnej strany o neplatnosti zmluvy (resp. o dôvode neplatnosti) vylučuje zodpovednosť druhej zmluvnej strany za škodu spôsobenú neplatnosťou tohto právneho úkonu. Takýto záver možno vyvodiť z analogického použitia ustanovenia § 268 veta prvá Obch. zákonníka, podľa ktorého kto spôsobil neplatnosť právneho úkonu, je povinný nahradiť škodu osobe, ktorej bol právny

úkon určený, ibaže táto osoba o neplatnosti právneho úkonu vedela. I keď zodpovednosť za škodu spôsobenú neplatnosťou právneho úkonu v obchodnoprávných vzťahoch je postavená na objektívnom princípe (bez ohľadu na zavinenie), niet rozumného dôvodu, pre ktorý by v oblasti jedného odvetvia súkromného práva, akým je obchodné právo, mala byť vedomosť o neplatnosti právneho úkonu spájaná s vylúčením zodpovednosti za škodu spôsobenej touto neplatnosťou, zatiaľ čo v inom odvetví súkromného práva, akým je občianske právo, by takýto následok nemala mať. Tento záver je súladný aj s ústavnou požiadavkou takej interpretácie právnych noriem, ktorá vedie k vnútornej bezrozpornosti právneho poriadku ako celku, a ktorá zároveň odstraňuje neodôvodnenú rozdielnosť vo vyvodzovaní právnych následkov porovnateľných právnych inštitútov.

So zreteľom na uvedené dovolací súd podľa § 243b ods. 2 veta prvá v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. rozsudky oboch súdov v napadnutej časti pre nesprávne právne posúdenie veci a dôsledku toho aj nedostatočné zistenie skutkového stavu zrušil a vec vrátil v rozsahu zrušenia okresnému súdu na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí rozhodne súd, ktorému sa vec vracia, aj o trovách pôvodného ako i dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. decembra 2009

JUDr. Rudolf Čirč, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová